

Italijanski strip za mladino in otroke *Rdeča cona* je originalno izšel leta 2017 kot odgovor na potres, ki je pretresel osrednjo Italijo in za seboj pustil pravo opustošenje. Podobno kot je Giordano sredstva od prodaje avtorskih pravic svoje knjige

V času epidemije

, ki se ukvarja s trenutno situacijo, namenil v dobrodelne namene, sta takrat storila njegova sonarodnjaka, pisateljica Silvia Vecchini (1975) in ilustrator Sualzo (1969), ki sta sredstva namenila ustanovitvi gledališkega krožka za mlade v Monteforintu, eni izmed občin, ki jo je potres močno prizadel. Knjiga v slovenščini ne bi mogla iziti ob bolj primernem času, saj smo prav tako kot njeni liki soočeni z izjemno situacijo, na katero nismo bili pripravljeni in na katero se odzivamo vsak drugače. Rdeča cona, ki v knjigi predstavlja tisti »prepovedan« del mesta, kjer še vedno obstaja grožnja, da se kaj podre, je danes za nas sicer drugačna, a njen obstoj prav tako bega in boli.

Zgodba v ospredje postavi tri najstnike, ki se jim življenje postavi na glavo, saj se skupaj z družinami in vsem, kar imajo, znajdejo sredi potresa. Matej se z očetom preseli v prikoličarsko naselje, kjer živi še nekaj drugih prebivalcev, ki so ostali brez streh nad glavo. Spremljamo tudi zgodbo njegove punce Julije, ki poskuša v situaciji videti nekaj pozitivnega, tu pa je tudi Fredi, ki po rdeči coni obupano išče svojega izginulega psa Arturja. Zgodba se začne atraktivno, sredi potresa, kjer takoj vidimo, kako različno se ljudje glede na svojo starost, izkušnje, značaje in strahove odzovejo na pretečo grožnjo, kar se kasneje še pogloblja in razplasti. Sredi kaosa poskušajo poiskati čim več opore in normalnosti, svetla točka je zagotovo šola, ki se navkljub popolnoma spremenjenim pogojem kmalu vzpostavi. Učiteljice otroke spodbujajo k dialogu na različne načine, mlajše pogosto s pomočjo ustvarjalnosti, starejše s pomočjo odkritega pogovora, rezultat pa je pri obeh enak: razložijo jim situacijo in jih ne puščajo v temi. Mladi se na potres (pričakovano) odzivajo vsak po svoje, nekateri se zapirajo vase, nekateri govorijo preveč, spet drugi postanejo nasilni, tretji otopeli, vsem pa je skupen strah, ki ga lahko nekaj človečnosti, sodelovanja in dostopa do informacij uspešno zajezi. Najhuje je namreč, ko si nekaj

samo zamišljamo, saj takrat nastanejo najbolj črni scenariji, kot v nekem trenutku ugotavlja Fredi: »Če ne vidiš, je vse samo v mislih. Iz misli se rodijo sence, ki jih zmotno zamenjamo za resničnost.« Strip ne olepšuje in stremi k realističnemu prikazovanju dogajanja, vseeno pa ni senzacionalističen ali preveč dramatičen.

Ljudje se sicer kot v vsaki krizi na vsak način oklepajo rutine, poskušajo opravljati redna dela in obdržati svoje navade, kar pa seveda ni mogoče, vsaj ne za vse. Dober primer je Matejeva babica, ki se vseeno odpravi na vrt in poseje nekaj »upanja«, nasploh pa strip poskrbi za topel prikaz skupnosti, ki se v težkem položaju poveže in si pomaga. Največja pomanjkljivost stripa je njegovo hitro menjavanje prizorov, zaradi česar je na trenutke zgodbi težko slediti, pogosto izgubljanje pa je sicer tudi posledica tega, da ne izvemo nič o ozadju likov, niti osrednjih, zato se je z njimi težko povezati. So pa zato toliko bolj močni nekateri prizori, na primer nočno kopanje po ruševinah, da bi našli Fredijevega psa, med katerim sredi ruševin in prahu naletijo na čisto običajne predmete (srajca na obešalniku, uokvirjena slika, plišasta igrača, budilka). Sploh ključen in čustven pa je prizor z razbitimi keramičnimi vazami, ki otroke razžalostijo, saj so jih ustvarili sami in jih je nek nasilnež uničil. Učiteljica pa se spomni rešitve in jim pokaže japonsko tehniko popravljanja z zlatom (*kintsugi*), kjer postanejo zlomi še bolj vidni. To predstavlja vzporednico z njimi kot skupnostjo in posamezniki – po potresu bodo vsem ostale brazgotine, ki jih ne bodo mogli izbrisati, a vseeno jih lahko »pobarvajo z zlatom« in gredo naprej.

Rdeča cona je tako sicer žalostna, a toplina polna zgodba o ponovnem prebujanju upanja, ki lahko s pomočjo ljubezni in solidarnosti vzklije na še tako opustošenih krajih.

Informacije o knjigi so dostopne na spletni strani [založbe](#).

Avtorica: Veronika Šoster